

sesmyndigheden efter artikel 11, stk. 3, har pligt til at have adgang til i det specifikke tilfælde. Artikel 11, stk. 3, bestemmer, at alle foranstaltninger, som der ville være adgang til i en tilsvarende national sag i fuldbyrdesstaten, også skal kunne benyttes med henblik på fuldbyrdelse af den europæiske bevissikringskendelse, og at der som minimum skal være adgang til foranstaltninger, herunder ransagning og beslaglæggelse (som defineret i artikel 2, litra e), med henblik på fuldbyrdelse af den europæiske bevissikringskendelse, når kendelsen har forbindelse til en af de lovovertrædelser, der er omfattet af positiv-listen i artikel 14, stk. 2.

Der kan endvidere meddeles afslag, hvis der ifølge fuldbyrdesstatens lovgivning gælder immunitet og privilegier, der gør det umuligt at fuldbyrde en bevissikringskendelse, jf. artikel 13, stk. 1, litra d, eller hvis fuldbyrdelsen i en konkret sag vil skade vigtige nationale sikkerhedsinteresser, bringe informationskilden i fare eller medføre anvendelse af klassificerede oplysninger vedrørende specifikke efterretningsaktiviteter, jf. stk. 1, litra g. Ifølge præambelbetragtning nr. 18 må denne afslagsgrund kun anvendes, når og i det omfang genstande, dokumenter eller data af sådanne grunde ikke vil blive anvendt som beviser i en tilsvarende national sag.

Ved udstedelse af en europæisk bevissikringskendelse skal udstedelsesmyndigheden anvende en særlig formular. Hvis formularen er ufuldstændig eller åbenlyst ukorrekt og ikke er blevet suppleret eller rettet inden for en frist, som fastsættes af fuldbyrdesmyndigheden, kan fuldbyrdelse afvises, jf. artikel 13, stk. 1, litra h.

Rammeafgørelsen indeholder ud over de materielle regler en række bestemmelser om formkrav og procedurer i forbindelse med fremsendelse af en europæisk bevissikringskendelse.

Artiklerne 15 og 16 opstiller en række frister for anerkendelse og fuldbyrdelse af en europæisk bevissikringskendelse og giver mulighed for i visse tilfælde at udsætte fuldbyrdelsen, f.eks. hvis fuldbyrdelsen vil kunne påvirke en igangværende strafferetlig efterforskning eller retsforfølgning. Artikel 17 fastlægger, i hvilke situationer fuldbyrdesmyndigheden har pligt til at underrette udstedelsesmyndigheden.

Efter rammeafgørelsens artikel 18 skal medlemsstaterne gennemføre regler, der gør det muligt for de interesserede parter at klage over anerkendelse eller fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse. Fuldbyrdesstaten skal kunne tillægge en klage opsættende virkning. Klagen skal behandles af de kompetente

myndigheder i fuldbyrdesstaten i overensstemmelse med national ret. Fuldbyrdesstaten kan begrænse klageadgangen til sager, hvor bevissikringskendelsen skal fuldbyrdes ved tvangsindgreb.

Der er ikke adgang til at indgive klage over bevissikringskendelsens substans i fuldbyrdesstaten. En sådan klage skal i stedet behandles af de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten.

Hvis fuldbyrdesstaten efter lovgivningen i det pågældende land er ansvarlig for skade forvoldt over for interesserede parter i forbindelse med fuldbyrdelsen af bevissikringskendelsen, skal udstedelsesstaten efter artikel 19 refundere ethvert beløb, som fuldbyrdesstaten har udbetalt i erstatning, medmindre erstatningen er begrundet i den adfærd, som fuldbyrdesstaten har udvist i forbindelse med fuldbyrdelsen.

Artikel 21 fastlægger forholdet mellem rammeafgørelsen og andre retlige instrumenter om bevissikring, herunder rammeafgørelsen om indefrysning af formuegoder og bevismateriale. Efter stk. 1 berører rammeafgørelsen ikke eksisterende retlige instrumenter i forbindelserne mellem medlemsstaterne, for så vidt disse instrumenter vedrører anmodninger om gensidig retshjælp vedrørende bevismateriale omfattet af rammeafgørelsen. Rammeafgørelsen berører endvidere ikke anvendelsen af sådanne instrumenter i forbindelserne mellem medlemsstaterne og tredjelande.

Uanset stk. 1 skal udstedelsesmyndighederne dog efter stk. 2 henholde sig til den europæiske bevissikringskendelse, når alle de genstande, dokumenter og data, der ønskes fra fuldbyrdesstaten, er omfattet af rammeafgørelsen.

Uanset stk. 2 kan udstedelsesmyndighederne efter stk. 3 gøre brug af gensidig retshjælp til at fremskaffe genstande, dokumenter og data omfattet af rammeafgørelsen, hvis genstandene mv. udgør en del af en bredere anmodning om retshjælp, eller hvis udstedelsesmyndigheden i den pågældende sag mener, at dette vil lette samarbejdet med fuldbyrdesstaten.

Uanset stk. 2 kan medlemsstaterne endvidere efter stk. 4 indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter rammeafgørelsens ikrafttræden, for så vidt sådanne aftaler eller ordninger giver mulighed for at udvide eller udbygge rammeafgørelsens mål og bidrager til yderligere at forenkle eller lette de procedurer for bevisoptagelse, der er omfattet af rammeafgørelsen.

Efter artikel 22 skal anmodninger om gensidig retshjælp modtaget inden en bestemt dato, der endnu ikke er fastsat, fortsat behandles efter de hidtil gældende regler om retshjælp i straffesager.